

T Á B O R I K R Ó N I K A

/avagy Tinódy Okos Péter sirámai/

A Tábori Krónikák története többnyire azzal kezdődik, hogy egy-két olyan ifjút jelölnek ki a Tábornapló vezetésére, akik közel érzik szívékhöz ezt a sportágat. A kijelölt személyek elmaradhatatlan velejárója, hogy jó "tolluk" legyen. Mivel ez nem akármilyen gyülekezet, hanem a tájékozódási futók elitjéből álló edzőtábor, így nem volt nehéz kiválasztani a két krónikást. Természetesen egy lányt és egy fiút, de ennek a fiúnak már olyan jó nagy a "tolla", hogy lassan már a táborvezetőség is összekeveri a lányokkal. De nem szaporitom tovább a szót, mert száz szónak is egy a vége, hanem rátérek, elnézést, rátérünk a krónika írására.

Tardos, 1967. július 7., Péntek.

Mint rendes táborvezetőséghez illik, már korán reggel megérkezett a tábor színhelyére, ahol látván a veszedelmes koszt, kénytelen volt "önkéntes takarítóbrigáddá" alakulni. Az épület és környéke pillanatok alatt titokzatos porfelhőbe burkolódzott. Ez az ostromállapot órákon keresztül tartott, de az elkeseredett küzdelemből mégiscsak az önkéntesek lelkes, maroknyi csapata került ki győztesen. Az ellenség szégyenszemre visszavonta koszbástyáit! Ennek épp ideje volt, mert már ugyancsak

"tüzesen sütött le a nyári nap sugára

Tardos égboltjáról a lelkes brigádra".

A Nap delelőn állt, amikor az Eger-Putnok között közlekedő "gyorsgőzössel" a táborlakók zöme megérkezett. Már a Tardosi-kőbányák című "pályaudvaron" összetalálkoztak a régi ismerősök, s csoportokba verődve érkeztek táborunkba, élükön a "T.Ü."-vel /:tábor-ügyeletes:/. Az újra táborvezetőséggé alakult önkéntesek megfogyva bár, de törve nem láttak hozzá a leigazoláshoz. Ezek után műszakba lépett az "istálómester" is, aki elszállásolta a jövőhét táborlakóit, s nemsoká álomba ringatott mindnyájunkat a langyos esti szellő.

Tardos, 1967. július 8., Szombat.

Másnap különös zajra ébredtünk. Szabályos időközönként különös, érdekes zaj ütötte meg a fülünket. Sokáig tanakodtunk, hogy mi hallatja ezt a hangot!? Talán egy szobánkba tévedt pacsirta?, avagy egy mechanizált lélekharang? Hosszas tűnődés és kutatás után egy ócska, sokat utazott hátizsák alján megtaláltuk a tettest. Mint utóbb kiderült: Bandi bácsi jólnevelt és betanított vekere volt, ami hozzászokott a korai ébresztéshez.

Sportemberhez méltóan már kora hajnali megvilágításnál lassu futásban balettoztunk a futballpályán körbe-körbe. Egyeseknek megérthető ez a reggeli torna, mert amint "elhunytanak legjobb-jaink a hosszú harc alatt", úgy hulltak ők is a testmozgás alatt. Berekesztve e korai akciónkat reggelizni mentünk,de minek?...

A következő műsorszám az ünnepélyes megnyitó volt. Tamás Endre táborgóré, mint olyan, álmosító monológja után megkezdődött az előadások sorozata. Először a tájékozódás multjáról hallottunk

pár keresetlen szót Szabó Bandi-Bé tolmácsolásában.

A szöveget a hallgatók jól emlékezetükbe vésték, ezt bizonyítja a következő kis idézet, az egyik nagyhangú hallgató jegyzetéből:

"...a tájékozódás kőbőlcsője Svédország. ...akkor még más volt a tészta, többnyire hideg. ...térkép 50 ezres turól, inkább truty-mó. ...a pályák feldarabolva, akár az aprófa. ...pontok előtt kötelező tájnézés, szabványsúly hátizsák /:20 kg-tól megszakadásig:/, nagy bakancs, túrabot. Azóta sokat fejlődünk, sportágunk mégis gyerekcipőben jár, jövőre talán már életbelép az új szabályzat. ...de mindig csak majd-majd jövőre!!!!.... Kevés az olyan épeszü versenybíró, aki egy normális versenypályát tudna összedobni. ...most meg a táborgóré dumál valamit! ...mi a dörögés a versenyeken. ...hogya mi?Akarat!" - Hát igen! így néz ki egy jegyzet!...

Rohan az idő, s a nap folyamán mi sorozatban hallgattuk az előadások tömkelegét. A második napra rendelt szent evangélium: ...este 7 órától ismerkedési est a társalgóban.

Táborunk lakóiról elmondhatjuk, hogy erősen javuló tendenciát mutatnak. Az est hangulatgömbjét képtelenség lenne papírra vetni, ugyanis az első két órában szempárbajt vívtak egymással a két nem képviselői. Egyik oldalon a lányok árulták a petrezselymet, a terem másik felében pedig a fiúk alkottak számárszigetet. De mesébe illő módon, amikor takarodóval fenyegették a társaságot, pillanatok alatt árván maradtak a székek, sőt... a valódi takarodó eljövetelekor a gyülekezetet alig lehetett szétszlatni és alvásra birni. Az utolsó félórát hajtástól kimerült társaság megpróbált nyugovóra térni. Sajnos ez sikertelen volt!, mert az előző este altatódalként susogó lágy szellőt apró nyögések váltották fel, amelyek inkább hasonlítottak egy makkegészséges leányzó hisztériás rohamához, mint egy haldokló élethez ragaszkodó vinnyogásához. De a különös hangot hallató egyén hamar belefáradt az álcázás megerőltető műveletébe - mivel senki sem méltányolta művészi megnyilvánulásait -, s elaludt. A többiek, mint ha csak ezt várták volna, pillanatok alatt álomba merültek.

Tardos, 1967. július 9., Vasárnap.

Vasárnap lévén, elmaradt a reggeli torna a táborlakók nem kis örömére, s így nem növekedhetett a halottak száma.

Jóleső lustasággal nyújtózkodtak ébresztőkör az ágyban a T.Ü. kétségbeesésére, mert reménytelen volt, hogy a napi parancs idevonatkozó feladatát /:ébresztő:/ végre tudja hajtani. Rémült hangon esedezett a lakóknak, hogy keljenek fel, mert a versenybíró-ság nem tudja idejében indítani az első számú felmérő versenyt. Szavainak hatása megdöbbentő volt!!! Két percen belül egymást összetiporva rohantak ki az ajtón a "szabadtéri termálvizű" fürdőszobába, hogy minél előbb rajthoz állhassanak.

"Versenyezni! Ez igen! Ez kell nekünk!"

A gondnok megérezvén a közelgő versenyt, a reggelit igen csak rövidre szabta, ugyanis mint régi sportember ő is tudja, hogy a teli hassal való futás káros következményekkel járhat. Mivel ez a verseny felmérő verseny volt, lemértük a felmérést... már tudniillik a második pontnál. Hajjaj, vannak még hibák...! ...No, de nem mindig azok az "épeszü" versenybírók a hibásak, mert ugyebár mi minden történt a versenypályán?...Az eredmények hüen tükrözik a keresendő nincs mit.

Talán néhány szóval számoljunk be erről a versenyről.

A pálya egészen jónak látszott, bár már az indulás perceiben is voltak bajok. Akadtak olyanok, akik térkép helyett csak egy szűrke, homályos "balalajkát" kaptak. Ezen pedig eligazodni mindenkinek nagy művészet volt. De az igazi sorscsapás csak a kettes ponton következett be.

A bíró eltette a ládikót egy kicsit közelebbre, hogy ne legyen olyan könnyű megkeresni.

Na hiszen elég sok versenyző gyült össze itt, keresve a bujócskát játszó pontot. Voltak szerencsésebbek, akik hamarabb szabadultak, de legtöbbje hosszasan elidőzött itt, gyönyörködve a táj szépségében.

A győztest azonban nem lehetett ilyen egyszerűen becsapni, mert észrevette a felelőtlenül-még tapasztalatlan-leskelődő ládikót, és egy gyors bélyegzés után tovább állt. Rövidesen azután berobbant a célba és mintegy fél órás időkülönbséggel szorította második helyre a vetélytársát. Lassan a többiek is beszállingóztak és bőszen tárgyalták az eseményeket.

Este azután lett, ami még nem volt - még leírni is csak halkan lehet: összeült a tábor versenybírói fegyelmi vizsgáló bizottsága. Elnöke, tagjai, titkára, jegyzőkönyvvezetője: B.B. /:Bandi bácsi, végül is talán épp ezért nem is készült róla jegyzőkönyv:/

A vérszomjuságáról és rettenthetetlenségéről közismert B.B. ezután kézbe vette szegény megtévedt versenybírócska életét, és közölte a reszkető és minden izében remegő pácienssel végzetes ítéletét: máskor ha lehet, ne csináljon ilyet, egyébként - ilyen van. E példás büntetés után - mint ahogy várható volt - ugrás-szerűen megnőtt a bemérőbírók pontossága /:vigyázat, ez még véletlenül sem vonatkozik a felkelésre:/.

Tardos, 1967. július 10., Hétfő.

Ismét reggel lett, de minek!?

A bírókat nem zavarja a reggeli ricsaj, nyugodtan szunyókálnak az ágyikóban. Meg kell azonban jegyezni, hogyők ébren alvók.

Egy kicsit kifárasztotta őket a hajnali lefekvés.

Igaz ugyan, hogy hétfőn a kutya sem kel fel korán, így aztán nekik is prűntyöghetett a "mechanizált lélekharang".

Fél órával a versenyzők előtt mégis csak elindultak felvezetni. Meg is lett a következménye ennek a könnyelműségnek. Minden igazán jól indult.

Kora hajnalban "1/2 8-kor" indultak utnak a versenyzők a rajt felé azzal, hogy ott már várja őket a két bemérő. És micsoda meglepetés! Egy órai üldögélés után még mindig sehol semmi. Végre úgy 1/2 10 felé beérkeztek az illetékesek és rajtolhatott az első csoport /:8-10 fő:/.

No, de a nagy szám a későbbiekben bonyolította a versenyt, ugyanis az indított csapatok tagjai fölöttébb ragaszkodtak egymáshoz, így közös pont-gyűjtést folytattak. Sajna ezt is rosszul... semmi célszerűség, csak össze-vissza rohangálás. Így előfordult az is, hogy egyes pontokat csak egy fő fogott a 35 rajtoló közül. Bár ezen a mitingen az egyedüllét nem jelentett mindig előnyt. Egyes versenyzők néha segítségre szorultak volna, de a magány miatt nehezen tudtak kievickélni a bajból. Volt ugyanis olyan hely, ahol a pont megközelítése nehézségekbe ütközött. Noha a pontocska már messziről szemébe kacagott a delikvensnek. Megin- dult tehát a megtorlás a gunykacaj miatt, de csak a támadó járt rosszul, mert nagy-nagy igyekezetében inkább felakadt egy-egy gallyra vagy fenyőre, mint sem előbbre jutott volna. A reményt vesztett versenyző, mikor nagy kapálódzás után földre esett,

örült, hogy megszabadulhatott és tovább rohanhatott egy könnyebben megkaparintható ládácskához. Néhány óra eltelte után bevánszorogtak az első "harcosok", akik már könnyen összetéveszthetők voltak egy szíu indiánnal. Bezzeg, ha van egy bozótvágo kés, nem lett volna semmi baj.

A vigasztalást meghozta a délután, megjött a lemezjátészó...

Ettől kezdve szinte megállás nélkül hallatszott, hogy "...Veszíteni tudni kell...".

Tardos, 1967. július 11., Kedd.

A keddi nap sem maradt el érdekességekben a többiek mögött. Délelőtt úgy 11 órára be is fejeződött a felvezetés. A bírók úgy képzeltek, hogy könnyű dolog lesz kidobni azt a néhány pontot, de 2,5 óra is alig volt elég. Közben a versenyzók is megtették az utat az indító és a sporttábor között. Ez azonban hiábavaló fáradozásnak bizonyult, mert a verseny csak délután élesítette a tisztelt társaság memóriáját.

Nem sokkal ebéd után megindult a rajtszámos karaván, hogy emlékezőtehetségükre bízva magukat, megközelítsék a tábortól igen messze elhelyezett célt. Mondanom sem kell, hogy ez sokuknak gondot okozott. Ám a találékonyság előtérbe került, és ha nem találta valaki a következő pontot, viisszasétált az előzőre és egynéhányszor nekivágva, és a többiek segítségét igénybe véve bélyegezhetett kartonjára.

Ez a kutyulgatás nem csodálni való dolog, mert a pontok roppant "ravaszak" voltak. Csak egyet emlitsünk meg az érthetőség kedvéért /3./. Ott bujt meg a ládikó egy horpadásban a hegyoldalban és irónikus vigyora messzire elhallatszott. Természetesen ezt csak a fák hallották, és el is susogták egymásnak a nagy eseményt. A pontocska megvillant és felhahotázott; kac-kac. Ám ha a versenyző nem koncentrált gyorsan és nem használta ki ezt a pillanatnyi állapotot, rohangálhatott, várva a következő ilyen lehetőséget. A láthatóság ugyanis nem volt minden szögből kedvező, és ha nem a megfelelő helyzetről villogott a versenyző, akkor akár el is bőghette magát, ez sem segített semmit, mert a versenybírók szóltak és kiméletlenek voltak. Néhányan azonban nem tétováztak, elkeverték!?, elindultak a táborba és fűtültek arra, hogy a versenybírók meghülyültek az idegességtől.

Ugy 6 óra felé, mikor a célban papirforma szerint 5-6 versenyző hiányzott, megindult az eszeveszett szaladgálás. Az erdő visszhangzott a kiabálástól, de mind hiába. Hamarosan megjött a táborból a biztató hír, hogy csak egy legényke hiányzik, de róla semmit sem tudunk. A táborvezetőség még futni tudó tagjai megszervezték a kutatást. A két bemérőbíró hibásnak érezve magát, Bikila edzőpályáihoz hasonló távon rohantak, hogy nyomozzanak az eltűnt fiu után.

Az elnyujtott kiáltások lassan a repedt fazék recsegéséhez voltak hasonlóak, de a hegyoldalak még mindig teljes hangerővel visszhangozták a kiáltást: Gombá-á-á-á-ás, Gombá-á-á-ás, merre vagy!!!!

10 órára azonban a legnagyobb sebességgel indultak a találkozó helyre, ahol a többiek már várakoztak. Itt azonban csak arról értesültek, hogy senki nem akadt a tévelygő gyermek nyomára. Egyre elkeseredettebb lett a hangulat. Megindultak a tábor felé, hogy nagyobb arányú akciót indítsanak a nyomozás érdekében, de a műtra érve az örömteli kiáltások tömkelege hallatszott. Értesítés jött a táborból, hogy benn van a fiu. A kutatókon urrá lett a fáradtság, de azért hőiesen bevonszolták magukat a táborba és nyugovóra tértek.

Tardos, 1967. július 12., Szerda.

Most kényeztették el először a versenybírókat. Óriási szenzáció! Fél hétkor ébredtünk. Ugy látszik a "dzsinek" megszántak bennünket, mert rajthoz készen állt a pálya. A rövid reggeli torna után lezajlott a tábor legeredményesebb versenye; a váltó-bajnokság. Nagy fejlődés mutatkozott, már nem bolyoztak a versenyzők, mely részben a csoportosításnak tudható be, meg annak, hogy igyekeztek minél gyorsabban a célba jutni. A váltások sebessége felülmulta az elképzeléseket és a befutóban eddig még példátlan finist láthatott a nézősereg. Néha ez a küzdelem elkeseredett, gyötrő harc volt, és hiába volt az igyekezet, az ellenfél győzni tudott. Ez a sikertelenség, mely csak két másodpercen mulott, könnyekre fakasztotta a vesztes félt. A váltóverseny izgalmait elméleti foglalkozás váltotta fel. Röviddel az ebéd után újabb érdekesség következett: lépésszámlási versenyben vettek részt a táborlakók.

Sajnos, legtöbbjük számára érthetetlen volt a megadott feladat, mondván: az indító-bíró nem adott érthető eligazítást. Sokan még a célban sem tudták, hogy mit kellett volna csinálni. Vigasztalásul ismerős feladat következett; szintén lépés-mérés, de csak egy egyszerű szakaszon. Itt már mindenki tudta a teendőket, és mintegy 15 perc alatt befejeződött ez a ténykedés is. A vacsora után Martusz Feri bácsi, megyénk híres túrázója tartott igen érdekes előadást a Bükk geológiai felépítéséről, növényzetéről, állatvilágáról, barlangjairól, forrásairól, a Bükk régi iparáról és egyéb, a versenyzéssel kapcsolatos problémákról. Ezután a táborozók számára még érdekesebb esemény következett, éjszakai séta.

Irány a Szarvaskő-i vár! Az elvonulók szentjánosbogár-csordához hasonlítottak. A táborból is igen szép látványt nyújtott. A kintlévőknek azonban csodálatosabb dologban volt részük. A fáradtságért kárpótlást nyújtott a csodálatos panoráma, amelyet a szarvaskői sziklákról látott az éjszakai túrázó csoport. A fényben uszó Eger mellett kedves volt a környező falvak kis csoportja, így Szarvaskő is. Egy-órai gyönyörködés után lemásztak a meredek sziklákról és visszaindultak a táborba, majd az IL SILENZIO hangjai mellett álomba szenderült az "elgyötört banda".

Tardos, 1967. július 13., Csütörtök.

Ma ismét későn ébredt a gyülekezet. A reggeli torna is elmaradt, még táborunk lelkes tagja, Gizus sem futotta le a külön edzést /mely különben semmivel sem hosszabb, sőt inkább rövidebb, mint a közös edzés/. Na, ez azért nem csökkentette az étvágyat, és a reggelinél az utolsó morzsáig elfogyott a kaja.

Közben a bemérők, és táborunk főseggédje már előkészítette a pályákat. Ez igen érdekes volt, mert a csillagversenyen különböző feladatokat kellett megoldani. Volt itt svéd típusú verseny, memória verseny és a megszokott tájékozódási verseny, mely minden szempontból próbára tette az indulókat. A harci kedv magas pont-ra hágott, az sem változtatott ezen, hogy sok versenyző a memória pályáról pontok nélkül tért vissza. Ezen a pályán a legfájdalmasabb pontot az egyes kihagyása jelentette. A ládikó megunva a dolgot már-már távozni készült, amikor ismerős csörtetésre lett

figyelmes. Eppen a felvezető bíró /B.B./ csalogatta a versenyző gárdát a pontocska közelébe, ugyanis nem akarták elhinni, hogy ez a pont létezik.

A svéd versenyen viszont ennél is külön dolgok történtek. Az egyik pont megunva a várakozást felöltötte piros-fehér ruhácskáját, és ellentétes irányba fordította orcáját. Abból is lemérhető a büntetés súlyossága, hogy táborunk szemefénye, hazánk reménysége, Gizus is a kétszeri reménytelen ráfutás után megpróbált még egy harmadik variációt is ...de minek?

Ez volt az utolsó dobása, majd pedig jobbnak látta elhuzni a szennyest a sporttábor irányába. Tekintélyén esett csorbát azazl igyekezett kiküszöbölni, hogy maradék energiáját haja tupirozására fordította. A délutáni előadásra kissé késve érkezett. A siker azonban így sem maradt el, megjelenése őszinte megdöbbenést váltott ki a táborlakókból. Még szerencse, hogy ez nem tarthatott sokáig, ugyanis egyuttal megható bucsut vett tőlünk, és hön szeretett, nélkülözhetetlen titkárnőnk, Vali példáját követve ő is eltávozott körünkől.

Mivel az idő kereke megállíthatatlan, így Tardoson is leszállt az este. Elkövetkezett az eredményhirdetés izgalmas pillanata, ahol az összetett, illetve a részlegek győzteseit jutalmazták. Talán mégsem az elsőket kellett volna megajándékozni, hanem az a bizonyos kondit adó csokoládé az utolsókat illette volna!

Időközben a tábort körülfogta az áthatolhatatlan sötétség, de a vezetőségi ablakból még mindig fény szűrődik ki. De talán itt leselkedjünk bel!

A lámpa két elgyötört /sötétsárga/, viaszsárga arcot világított meg, melyek tulajdonosai papírlapok fölé hajolva körmölték a napi érdekes eseményeket a krónika számára. Szempilláik már egyre hosszabb ideig maradnak lehunyva, látszik rajtuk az egész heti gyötrődés. Hagyjuk őket pihenni, térjünk mi is nyugovóra.

Tardos, 1967. július 14., Péntek.

Kora hajnal. Fél 7 van. Felbőmből a lemezjátszó tolmácsolásában a Telstar című lemez. A hatás meglepő. Az eddig hullaként fekvő főnök és maguk a versenyzők is kipattantak az ágyból és megkezdődhetett a reggeli torna. Sajna, a bemérőknek nem akadt dolguk,

mert Robertó már régen elszáguldott a ládákkal. Csakhamar megindult a versenyzők rajtszámos karavánja az indító felé. Itt már minden készen állt a fogadtatásra..

Öt perc múlva rajtolhat az üldözőn az első csoport. Affenét, nincs is térkép. Lehetetlen vicceket tudnak kieszelni a versenybírók. Még vagy fél órát várakozni kellett. Azután eldőrdült a startpisztoly.

Itt idézzük az egyik versenyzőt: "...megindultak a fiuk. Irány az egyes pont. Rohadt meredek a hegyoldal. Azért is én leszek az első. Sajnos Üрге is hajt. No, mindegy, behozhatom még én, végsősoron együtt is mehetnénk. Átkozott ez a mélység... Végre! itt az egyes. Nyomás! Már csak hárman vagyunk. Imike beszédte a kefé. Most már ketten hajtunk a bolyozók előtt. Itt a kettes és a hármas is. No, gyerünk. Csak a völgybe kell lemenni. Könnyűnek látszik. Néha mintha kiesne a tudóm. Azért csak előre. Vandalizmus! Letépték a cédulát. Nekem nem jutott. Mi a frászt csináljak? Futnom kell!... De meredek oldal... ennyi legyet... hogy a fenében gyülik össze ennyi egy helyen? Itt az ötödik. Most hajtok. Üрге megint itt van. Ismét jön a tömeg. Valamit tenni kéne. Üрге a hatosra megy. Nyomás a hetesre, de onnan vissza kell jönnöm. Kell a bélyegző. Most már csak egy pont kell... Megfogtuk. Döglesztő hőség, és Üрге már elhuzott. Ott fut a tetőn... Uramisten, neki kiabálnak. ...Jaj! ezt nem birom ki... Nekem is ordítanak vajon? Micsoda üvöltés!...Ha beledöglök is teperek... Még 15-20 méter a meredeken... Még öt lépés. ...elesek. Jó ég, csak most ne bögjek. Nem birom ki! már folynak a könnyeim. Eszembe jut az ismerős dallam: "Veszíteni tudni kell". Elmosolyodom, és gratulálok Örsinek."

Nem volt ez mindenki számára ilyen egyszerű, mert a Baktai tó kék vize és bambuszai igen csábítóan hatottak. Mondanom sem kell, hogy sokan ellátogattak ide. A sereghajtó Ági, csekély 20-25 km-es túra után be is jött a táborba. De még így is jobb, mintha keresni kellett volna.

Délután elméleti foglalkozás volt, ezalatt kipihenték a versenyzők a délelőtti futást, és fogadták a megyei vezetők látogatását.

Este ismét vendégek. Dési tanár ur is ide látogatott.

Este a bírók megbeszélést tartottak, és asztal mellett kitűzték a váltóverseny pályáját. Az eredmény nem maradt el... De jobb, ha semmit sem mondok előre. Reggel ugyanis kiderül minden.

Tardos, 1967. július 15., Szombat.

Ki is derült. A bírók csodálatos módon már reggel 5-kor kiindultak a pályákra. No, nagy szerencse volt. Átkozták azt, aki tervezte ezt az egész kálváriát. A hőség már kora reggel őrjítő, a pálya nagy részén tüskés-bokrok és csalánosok tömkelege. Elképzelve a versenyzők helyzetét, a két felvezető csak sajnálatát fejezte ki a rajt előtt. Ráadásul a darazsak is szurkálási versenyt rendeztek. Mondani sem kell, hogy az egyik bemérőn edzést tartottak, és hegynagyságu daganatokkal érkezett be a célba.

Végre ezután rajtoltak a részlegek. Talán ismét egy versenyző szemével kísérnénk végig az eseményeket.

"Dördült ismét a pisztoly. Rohan a banda. Gyorsan kapcsol mindenki.

Nekem is sikerült előre vágnom. Pezsó is velem van egy kategóriában. Félek azért tőle. Nekem sem sikerülhet minden. Futnom kell ahogy csak tudok. Bár-csak tud lennék az egészen. Várják, hogy győzzek. Az egyes pont hamar meg van. Kicsit följebb érzem, de mit sem számít... A kettes pont az erdőszéléről látszik, ez jó... Átkozott ez a meleg. Folyik a szemembe az izzadtság... Pezsó is tartja magát... Tábor elején nem képzeltem, hogy ilyen szivós. A végén is óriási nagy a kondija... Birnom kell. Fontos a győzelem... Ezt a meredek oldalt, ilyen melegben. Tiszta gyilkosság. Na, lökjünk csak a négyesre... Mi is lenne, ha kifeküdnék? Döglesztő... Jézusom, a lábam! Fájt egy kissé, ...ezek a padkák. Nem így képzeltem... Itt nem dögölhetek meg. Na, keljek már fel. Végre! Szent ég, csak vonszolom magam... Nna, itt már az a vacak pont. Lefelé kell mennem, ez jó. Bokrok, bokrok... Itt van már az ötös. Megint felfelé. Hülyék vajon a bírók, vagy én vagyok már a döglődés határán? Pataki mintha nem is felfelé menne... A fene egye meg, hogy örökké a győzelem jut az eszembe... Na, megvan. Még egy átkozott pont. Pezsó mint a villám! Nem birnom... nagy isten, mi lesz, Pezsó sehol. A pont még hol van...

Hogy azt a mennydörgős... A pont nincs. Megyek befelé... Azt hiszik érdekel? Bent vagyok. Miért kérdezik, hogy fogtam-e a hetest... Pezsó sem fogta. No fene! De hülye vagyok, ha még ke-restem volna... Csak nem fogok én is bőgni... Végem van, elsírtam magam. Most mindenki itt sajnálkozik. Sok hülye."

Hát igen! Ez volt az utolsó. Most már mindennek vége. Már csak az eredményhirdetés és a tábortűz van hátra. A pontok eldöntik az első helyeket és már azon nem lehet segíteni. Ebéd után a lá-nyok összeállítják a tábortűz műsorát, a fiuk pedig fagyüjtéssel szorgoskodnak. Tul meddő ez a fagyüjtés. Többen azt hitték, hogy ha karbatett kézzel nézik a néhány fagyüjtő-fiut, azzal ők is sokat segítenek. Ezek nem tudták felfogni a tábortűz jelentősé-gét, s a várható szépségeket. Még az volt a szerencse, hogy egye-sek tul szorgalmazták ezt a műveletet. Képesek voltak a nedves, sáros metsződésekbe bemászni azért, hogy egy-egy jól megtermett fatörzset a vállukon becipelhessenek a táborba. Mondanom sem kell, hogy mire beértek, olyan feketék és sárosak lettek, mint az a fatörzs, melyet cipeltek. No, de illően megtisztálkodtak, vacsoráztunk és máris a tábortűz mellett ültünk. De minek?

A műsornak is, a tüzelőanyagnak is hamar a végére értünk. Az egyik percben a tűz hatalmas lángja megvilágította a környe-ző épületeket, a fákat, dombokat, a másik percben az éjszaka ső-tétjében csak egy parányi parázs pislogott, ami kis piros pont-nak látszott.

A mai generációt nem tudja lekötni ennek a hangulatnak a szép-sége akkor, ha van egy más lehetőség az ő szórakozásukra, a táncra. A tábortűz tovább pislogott, de már a társalgóban for-gott a lemezjátszó, s annak hangjaira a táncoló párok.

Néhányan, tűzbebámulók hallottuk a kiszűrődő hangokat:

"Veszíteni tudni kell, hisz győztes mindig nem lehetsz".

Aztán ez is elmúlt. Kialudtak a fények itt is, ott is. Csend lett. A szobákban csak az alvók egyenletes lélegzését, a nyitott ablakon át a tücskök ciripelését lehetett hallani.

Távolról vonatfüttyöt hozott a szél, amit már én is csak félá-lomban hallottam. Majd minden elcsendesedett.

Tardos, 1967. július 16., Vasárnap.

A mai napon elmaradt az ébresztő. Mindenki akkor kelt fel, amikor akart, csak egy kikötés volt: közösen kell reggelizni.

Míg ez tartott, a vezetőség zárt ajtók mögött értékelt és pontozott, a táborlakók pedig a teraszon visszapergették a versenyek izgalmas pillanatait, elmesélve élményeiket.

Egyesek fényképezőgépük lencséjét villogtatva még egyegy képben örökitették meg a tábort és harcostársaikat.

A pontozó-szoba ajtaja kinyílt, és kihirdették a várva várt eredményt. Az előző hét minden fáradsalmát elfelejtve, az izgalomtól kipirult arccal ült be mindenki a társalgóba. A pontozási rendszer alapján felállított sorrend igazságos volt, és nem volt ellene senkinek kifogása. Az eredményekről nem írok, mert annak a tábornaplóban a helye, nem e krónikában. Annyit azonban elmondok, hogy mindenki le tudta mérni a fejlődést a saját eredményéből.

Ebédig a társaság egy része csomagolt, de szépszámmal voltak, akik hanglemezzre táncoltak. A jó ebéd meghozta a hangulatot. Azok, akik nem kaptak jutalmat vagy oklevelet, kiengesztelődtek, s azzal vigasztalták magukat, hogy majd jövőre!

Ebéd után ismét korongra került Kovács Kati unalomig hallott lemeze, s annyiszor lejátszották, hogy a táborlakók sohasem fogják elfelejteni azt, hogy "sohasem leszek a játékszered".

"Ha a vége jó, minden jó" mondták bucsuzkodás közben az edzőtábor tagjai. Itt pedig igazán jó volt minden.

Ki-ki a táskájával vagy a hátizsákjával felékesítve sétált ki az állomásra, s meleg kézfogások után szálltunk fel a hazafelé induló vonatra.

Befejeződött az edzőtábor, a krónika sem íródik tovább. Wert ha nincs tábor, nincs táborkrónikás, s így táborkrónika sem.

De reméljük, hogy jövőre ismét együtt töltjük a nyár néhány napját, és újra kézbe veszi a táborkrónikás a táborkrónikát író tollát.